

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROOKS, MAX

Minecraft : satul / Max Brooks ; trad. din lb. engleză: Laura Nureldin. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-732-3

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

MINECRAFT: THE VILLAGE

Copyright © 2026 by Mojang AB. All rights reserved

Minecraft, the Minecraft logo, the Mojang Studios logo and the Creeper logo are trademarks of the Microsoft group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House Worlds, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MINECRAFT SATUL

MAX BROOKS

*Traducere din limba engleză și note
de Laura Nureldin*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Așa cum am spus, sunt genul mai practic, mai cu picioarele pe pământ, în timp ce Guy tinde să se gândească la tot și să vorbească despre toate cele. Mult.

Întâlnirea noastră inițială nu a mers lesne, nu din prima. Ne-a fost tare greu să învățăm cum să fim prieteni. Dar, trecând prin aventurile din palatul meu montan și apoi dedesubt, în Nether, am devenit inseparabili. De aceea, când a venit vremea ca Guy să meargă mai departe, am făcut alegerea dificilă de a merge cu el. Și aici începe această poveste, odată cu primii pași în noua noastră călătorie.

Guy, ai legătura...

CAPITOLUL 1

— Ne îndreptăm în direcția bună?

Summer m-a întrebat asta în clipa în care am ieșit din fortăreața ei de sub munte. Era o întrebare bună și aș fi vrut să am un răspuns bun.

— Nu știu, am zis eu ridicând din umeri. Dar direcția asta m-a adus la tine, așa că pare la fel de bună ca oricare alta.

Ne îndreptam spre vest, zdrobind sub picioare zăpada care acoperea taigaua și cu vântul înghețat bătându-ne din spate.

— Când am înotat înapoi, am ajuns la insula mea, am continuat eu, și, după ce am plecat în cele din urmă, când am vâslit în direcția asta, am ajuns la tine.

— Nu pot să te contrazic, a spus Summer și a încuviințat din cap; apoi, concentrându-se asupra întinderii de

pământ din fața noastră, a spus sentențios: avem mult teren de acoperit înainte de căderea nopții.

Planul nostru pentru prima zi era să traversăm bucata asta de taiga, apoi pădurea, apoi să campăm la marginea ei înainte să trecem peste următoarea taiga. A doua zi avea să se sfârșească la marginea junglei, cel mai îndepărtat loc în care se aventurase Summer față de baza ei; dincolo de asta se afla marele necunoscut.

Era un plan simplu și perfect realizabil, cu condiția să nu dăm de cine știe ce necaz. Dar începuse să ningă, ceea ce ne-a redus vizibilitatea, ascunzând vreun creeper matinal sau vreun alt mob nocturn care fusese îndeajuns de norocos încât să se adăpostească la umbra unui copac singuratic.

Ăsta este motivul pentru care Summer nu a mai spus nimic, nu doar pentru că terminase de analizat decizia noastră (ceea ce era adevărat), ci și ca să se concentreze asupra oricărui potențial pericol. Mobii de suprafață nu erau singura amenințare aici. Mai erau și acele petice de „capcane de zăpadă” subțiri și ascunse, ca aceea prin care căzusem în prima mea noapte pe acest continent. Numai gândul la ea mă făcea să tremur; groapa acoperită, iazul înghețat, scheletul care trăgea din întuneric.

Trebuiau să mai fie și alte asemenea amenințări naturale, laolaltă cu altele, potențial noi. Lumea asta se schimba mereu. Se întâmplase cel puțin de două ori de când o cunoscusem pe Summer. Animale noi, plante noi și, în Nether, medii noi care aproape că ne omorâseră pe amândoi.

Oare mai erau și alte schimbări în taiga, unele recente? Dacă da, noi nu am fi avut cum să le vedem. Fusesse-

răm atât de obsedați de „electrificarea” muntelui cu lămpi de redstone, încât nu mai ieșiserăm nici măcar pentru un plonjon rapid în râul înghețat din apropiere. Dacă lumea de la suprafață se schimbbase, aveam să aflăm curând. Nu că mi-aș fi făcut griji, totuși. Știam că am fi făcut față la orice ne-ar fi așteptat afară. Așa cum învățasem pe insula mea: când lumea se schimbă, trebuie să te schimbi și tu odată cu ea.

Și o făcusem, de fiecare dată. Prima schimbare îmi adusese mijloacele de a făuri scutul în mâna mea stângă. Și cea mai recentă remodelare a lumii îmi adusese arbaleta pe care acum o țineam strâns în mâna dreaptă. Ajunsese să-mi placă mult această armă nouă, ba chiar s-o prefer mai vechiului arc vertical. În primul rând, o puteam lăsa armată, ceea ce însemna că nu trebuia să mă încordez sau să-mi reduc ritmul ca să trag. În al doilea rând și cel mai important pentru mine, nu era o armă cu tragere rapidă. Asta ar putea suna ca un dezavantaj, dar, în punctul ăsta, eram pe cale să rămân fără săgeți.

De ce nu făceam altele? O întrebare justă, mai ales dacă nu ai găsit ultimele două cărți pe care le-am lăsat pentru alți aventurieri rătăciți, dar să știi că nu mai omor animale pentru hrană. Fusesem prea copleșit de vinovăție după ce îmi măcelărisem toate găinile pe insulă. Încercasem să nu mă gândesc la asta, dar în ultima vreme n-am avut încotro. Rezerva mea inițială de săgeți era pe terminate și, așa cum poate că știi – sau nu, dacă ești nou în lumea asta –, săgețile nu se pot face fără pene de găină.

Ce să fac? Să reîncep să omor păsări? Sau să folosesc și eu pene de la găinile ucise de Summer? Învățasem de mult că, uneori, trebuie să sacrifici un ideal ca să-l salvezi,

dar nu eram pregătit să fac acel compromis, nu încă. Economisirea săgeților cu ajutorul arbaletelor avea – speram eu – să-mi ofere suficient timp ca să mă hotărâsc.

Și sper că nu te superi prea tare pe mine pentru că te scot din poveste ca să vorbesc despre un subiect care nu pare să aibă nicio legătură cu ea. Crede-mă, nu e deloc așa. La fel ca mine, o să vezi și tu cât de importantă va fi dilema asta morală mai târziu. Dar, în acea dimineață, nu contau decât pericolele aflate chiar în fața noastră. Și, din fericire, nu era niciunul.

Niciun mob nou, nicio plantă și niciun animal nou și, din fericire, nicio amenințare veche, cum ar fi un covor subțire de zăpadă mișcătoare de tipul „te-rog-să-cazi-prin-mine”. Am ajuns la igluul unde am întâlnit-o pe Summer prima oară, apoi am mers mai departe, intrând în pădurea care mărginea acel pustiu alb.

Ne-am oprit la tufe cu fructe de pădure dulci care apăruseră după ultima schimbare și am luat o gustare rapidă și aromată. Luaserăm suficientă mâncare cu noi, dar, ca regulă generală, întotdeauna era mai bine să ne hrănim cu ceea ce găseam pe drum. Eu, unul, mă bucuram că Summer își umplea burta cu fructe de pădure, pentru că altfel ar fi încercat să-și astâmpere foamea cu următoarea sursă de hrană care a trecut pe lângă noi.

— Muuu.

Vaci. Cireada pe care o întâlniserăm mai devreme, exact ca buna mea prietenă Muu, de pe insulă. Da, poate că nu am dat dovadă de prea multă originalitate când mi-am botezat prietena mea mugitoare Muu, dar Summer m-a botezat Guy pentru că asta sunt, un tip. Simplu, mda, dar plin de semnificații, ca atunci când eu am botezat-o pe

Summer așa datorită râsului ei cald, ca o adiere de vară – iar astea sunt doar prenumele! Stai să ajungem mai departe în poveste, când dăm peste niște oameni care-și primesc numele de familie.

Dar mai este până acolo. În clipa asta, ceea ce conta erau vacile din fața noastră și celelalte animale din spatele lor.

— Beeee.

— Hei, turmă, le-am zis eu oilor, a trecut ceva vreme.

Mă bucuram să le văd pe toate acolo, inclusiv pe Pătrățel, mielul maroniu pe care îl ajutasem să se materializeze hrănindu-i părinții când îi întâlnisem prima oară. Mai puține oi ar fi însemnat mai mulți lupi și, de vreme ce eliminaserăm haita inițială cu ceva vreme în urmă, mă bucuram să văd că noile schimbări nu aduseseră alții.

OK, fac o paranteză: știu că nu trebuie să intervii în echilibrul naturii, da? Dacă elimini animalul A care mănâncă animalul B, în curând, animalul B se va înmulți peste măsură. Dar asta se întâmplă în lumea noastră, corect? Aici, faptul că turma asta nu a crescut de capul ei arată că eu am protejat, de fapt, echilibrul eliminând prădătorii.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești; mă bucur că nu s-au produs schimbări în privința animalelor sălbatice de aici, i-am zis lui Pătrățel, apoi am ridicat privirea când o vulpe albă a trecut repede pe lângă noi. Mă gândeam, de vreme ce avem deja urși polari, că următoarea mișcare a acestei lumi ar putea fi să ne dea urși grizzly sau... cum se cheamă creaturile alea mitice ca niște primat despre care se zice că stau la pândă în pădure? Yeti sau Bigfoot?

— Nu fi așa de paranoic, m-a certat Summer între două înghițituri de fructe de pădure.

— Mai mergi și tu cu papucii altcuiva să vezi cum sunt eu, am răspuns eu, apoi am icnit, amuzat, și am chicotit. Te-ai prins? Bigfoot? Papuci?

Toată lumea s-a mulțumit să mă privească în tăcere: Summer, vacile și oile.

— Dificil public mai sunteți, am zis eu ridicând din umeri, ceea ce înseamnă că e cazul s-o luăm din loc.

— O clipă, a spus Summer și a urcat pe un delușor.

— Unde te duci? am strigat eu în sus, la ea, și am dat din mâini în direcția spinării ei. Pierdem timp prețios.

— Nu durează mult, a strigat ea peste umăr.

Eram pe cale să insist, întrebându-mă de ce făcuse acel ocol neașteptat, dar atunci am observat că ninsoarea se oprișe și, când Summer a ajuns în vârful dealului, mi-am dat seama ce avea de gând.

Summer se uita în urmă, spre muntele ei, și se mișca puțin în față și-n spate. O ciudățenie a acestei lumi este faptul că obiectele îndepărtate sunt întotdeauna ascunse de ceață. Acum nu vezi nimic, apoi, după ce faci un singur pas în față, apar dintr-odată. Asta făcea Summer, trecea peste și se retrăgea *după linia precisă dincolo* de care muntele ei dispărea.

— Își ia rămas-bun, i-am zis eu lui Pătrățel, ca în cartea aia, sau în cărțile alea? Sau poate că era un film, fiindcă îmi amintesc foarte clar cât de talentat era actorul care a jucat în acea secvență.

— Beee? a întrebat oița maronie.

— Ah, corect, am zis eu. Probabil că tu nu l-ai văzut. E o fantezie magică despre niște oameni mici care pornesc

1 *Picior-mare*. O creatură mitică de mari dimensiuni, cu corpul acoperit de blană, despre care se spune că trăiește în pădurile din America de Nord.

într-o mare aventură și, în scena asta de la început, actorul ăla genial spune ceva de genul „Dacă mai fac un singur pas, o să fiu cel mai departe de casă decât am fost vreodată.”

— Beee.

— Mda, presupun că nu este chiar situația prin care trece Summer, i-am zis lui Pătrățel. Practic vorbind, ea nu-și părăsește casa, mai degrabă pornește spre adevărata ei casă. Dar muntele ăla era totul pentru ea. L-a scobit pe dinăuntru, l-a mobilat, i-a dat căldură și lumină. Iar el a ținut-o în viață și în siguranță atât de mult timp și acum ea lasă totul în urmă...

— Beee.

Replica lui Pătrățel mi-a făcut stomacul să se strângă.

— Cum adică „dacă” lasă totul în urmă? Vine cu mine. Așa ne-am înțeles. Ea...

— Beee.

Am oftat.

— Ai dreptate. Așa e, mi-am tot găsit motive să nu îmi părăsesc insula și, când am făcut-o, am fost cât pe ce să-mi întorc barca și am pornit înapoi. Și acum, dacă stau să mă gândesc, Summer și cu mine aproape că am pus capăt prieteniei noastre fiindcă ei îi era prea frică să-și părăsească zona de confort.

M-am uitat la prietena mea care stătea singură sus, pe deal, cu ochii spre est, spre trecut.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea, i-am zis lui Pătrățel. Să mă asigur că nu-și pierde curajul, să-i aduc aminte că niciodată creșterea nu vine dintr-o zonă de confort, ci din părăsirea ei!

— Muu!

Asta a fost vaca – s-a băgat în conversația noastră.